

Comença una nova etapa

El Papa Francesc va rebre en audiència als arquebisbes Ricardo Blázquez i Carlos Osoro i al sacerdot José M. Gil Tamayo, respectivament president, vicepresident i secretari de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) el passat 21 de juny. Francesc els animà a fomentar la col·legialitat i el diàleg. Des del passat 28 d'agost, Carlos Osoro és el nou pastor de l'arxidiòcesi de Madrid i el cardenal Cañizares és el nou arquebisbe de València. Aires nous a la CEE.

GLOSSA

Viure per servir, servir per viure

Un advocat, jubilat fa un parell d'anys, dedica unes hores a la setmana a col·laborar amb una entitat que atén immigrants. Hi imparteix classes de castellà. El grup d'alumnes —no gaire gran, nois i noies, la majoria subsaharians amb alguns àrabs—, desconeix totalment l'idioma que vol aprendre, que necessita aprendre. Després de dos mesos de classe, arriben les vacances d'estiu. La seu de l'entitat roman tancada unes setmanes. El professor comprèn la necessitat d'aquesta aturada però, alhora, lamenta que els seus alumnes puguin perdre part dels ensenyaments adquirits i decideix continuar les classes amb aquells qui ho vulguin, a casa seva, amb la complicitat, evidentment, de la seva esposa. La majoria d'alumnes s'acullen a la proposta i la llar familiar ofereix múltiples possibilitats d'enriquir el vocabulari, aspecte, aquest, essencial en una formació d'aquest tipus i amb aquests alumnes. De la llar passen a fer classe en els transports públics, en una gran superfície, al mercat... i, quan convé, retornen a la llar. Les setmanes passen de pressa i l'aprenentatge no s'atura. Els alumnes, a més del que han après, s'han sentit considerats i reconeguts en el seu

aprenentatge i han experimentat, també, la generositat del professor i l'acolliment familiar.

Aquest és un cas, però són moltes les persones voluntàries que en menjadors, colònies i casals, centres d'acollida, serveis d'assessorament, cursets i tallers diversos han ofert el seu temps als altres durant les vacances. No podem ignorar tampoc les persones que tenen cura desinteressada i generosa de familiars malalts o amb dificultats pròpies de la vellesa. Quants actes d'amor, quantes respostes d'estimació i servei, que per als cristians neixen de la fe i de les paraules del Senyor: «Aquest és el meu manament: que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Ningú no té un amor més gran que el qui dóna la vida pels seus amics» (Jn 15,12-13). Convé, doncs, prendre consciència d'aquest manament; tots hi podem donar resposta, cadascú des de les seves possibilitats personals i materials. «Si algú que posseeix béns en aquest món veu el seu germà que passa necessitat i li tanca les entranyes, com pot habitar dintre d'ell l'amor de Déu» (1Jn 3,17).

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Treballar amb les famílies i per les famílies

Ens ho deia el Papa Francesc mateix mostrant l'objectiu principal de la III Assemblea extraordinària del Sínode dels Bisbes que té per objectiu «Els desafiaments pastorals sobre la família, en el context de l'evangelització», que s'iniciarà diumenge que ve a Roma: «Us animo a seguir treballant amb la família i per la família. És un treball que el Senyor ens demana fer d'una manera particular en aquest temps, que és un temps difícil tant per a la família com a institució, com per a les famílies a causa de la crisi». I amb aquests sentiments us demano que intensifiquem aquests dies la pregària pel Sínode, pel Papa i pels qui han de debatre les qüestions que avui afecten les famílies de la terra, i aquesta institució volguem per Déu, santuari de l'amor i de la vida, que és «església domèstica» i cèl·lula fonamental de tota societat humana.

El desig de família en els joves és molt gran, afortunadament, i constitueix un «signe dels temps». Per a ells caldrà proposar de nou una visió de la família i la seva importància per al desenvolupament integral de les persones.

En ordre als treballs del Sínode s'ha treballat un qüestionari de 39 preguntes que va rebre una acollida positiva i una àmplia resposta, tant del poble de Déu com de l'opinió pública en general, i amb 900 respostes individuals i 800 respostes col·lectives d'associacions i de comunitats. Mons. Bruno Forte, Secretari del Sínode, ha explicat que si bé «d'una banda resulta evident que hi ha una situació de crisi de la institució familiar, d'altra hi ha un desig de família clarament rellevant, justament en les noves generacions». Hi ha el nombre de «casos de famílies "ampliades", especialment amb la presència de fills de diverses parelles» amb la sempre més difosa «autoreferencialitat» de la gestió dels propis «desitjos i aspiracions» i la consegüent «privatització» de la realitat familiar. Amb tot, molta gent, especialment els joves, perceben el valor de la relació familiar estable i duradora, un veritable i propi desig de matrimoni i família, en el qual tenir un amor fidel i indissoluble, que ofereixi serenitat per al creixement humà i espiritual, i acolliment a tots, especialment als membres més febles de la família. Aquest anhel demana ser acollit com una gran ocasió pastoral. Hauríem de saber proposar una visió oberta de la família, font de capital social i de vida virtuosa, ja que és essencial per a la vida en comú. I que a més subratlli la importància d'un desenvolupament integral humà, que mostri com la família és fonamental per a madurar els processos afectius i de coneixement, que són decisius per a estructurar la persona.

Aquest Sínode 2014 —que tindrà continuïtat amb el Sínode 2015 també sobre la família— ha de tenir un marcat caràcter pastoral, mantenint la doctrina catòlica de l'Església sobre el matrimoni, la família i la vida, diverses vegades reiterada també en els últims anys, en clars pronunciaments del Magisteri. La reflexió serà sobre les aplicacions pastorals envers realitats noves que hem d'afrontar: por al compromís per sempre, noves realitats de parella, situació dels separats i divorciats, divorciats i tornats a casar, les convivències, les unions de fet o les unions del mateix sexe. I cal trobar els camins de proposar amb afecte i misericòrdia en la veritat, l'ideal sant del matrimoni segons Déu, el camí per a assolir-lo, i una reflexió que doni suport a una mentalitat majoritàriament oberta a la vida i no egoista, perquè sobre aquest desafiament es juga el futur mateix de la humanitat.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

JUAN JOSÉ SANTOS

Viure l'Evangelí en silenci

Amb el lema «Viure l'Evangelí amb alegria», al juliol es va celebrar a Barcelona el XXIV Encuentro Nacional de la Pastoral del Sordo. Entre els 150 participants hi havia el Gmà. Juanjo Santos, monjo trapenc del monestir de San Isidro de Dueñas (Palència), que actualment viu a Huelva, on coordina la pastoral del Sord de la diòcesi. El 2005 va fundar la comunitat monàstica benedictina Effathà (lloaça divina) per a persones sordes.

Per què crea Effathà?

Calia una comunitat de persones sordes perquè realitzessin la seva vocació i visquessin segons l'Evangelí —els sords no són fàcilment admesos en les congregacions monàstiques. He estat molt feliç a la Trapa, però tenia dificultats de comunicació. Els meus superiors em van donar permís i vaig fundar una primera comunitat per a sords a Santander.

Com és la vida monàstica dels sords?

En la vida comunitària també trobem dificultats, limitacions i goigs, com en tota realitat humana. Preguem cada dia en llengua de signes per les necessitats de la humanitat, de l'Església i particularment per la pastoral dels sords i pels sacerdots dedicat a ells.

Com es troba l'evangelització del món del sord?

Estem vivint una etapa d'evangelització i de re-evangelització. La gran majoria dels sords joves desconeixen la bona notícia del Senyor, hi ha un gran perjudici cap a l'Església catòlica. Els sords adults i ancians són les torxes vivents de la fe i en donen testimoni. Necessitem sacerdots que s'ofereixin per evangelitzar aquest col·lectiu —només cal saber la llengua de signes.

Òscar Bardají i Martín

FE I GRANS CIUTATS

Vers una pastoral urbana de la trobada fraternal

La trobada (*encuentro*) és una categoria molt present en el pensament del papa Bergoglio, ja abans de ser elegit com a bisbe de Roma. El document d'Aparecida —del qual fou el principal redactor— inclou un text en què es parla de la ciutat com el lloc sociocultural de la trobada amb Déu i amb el proïsme. Li dono forma d'himne dividit en dues parts: la primera dedicada a Déu i la segona al proïsme:

- a) «La fe ens ensenya que Déu viu en la ciutat, enmig de les seves alegries, anhels i esperances, i també en els seus dolors i sofriments. Les ombres que marquen el dia a dia de les ciutats, com per exemple la violència, la pobresa, l'individualisme i l'exclusió, no ens poden impedir que cerquem i contemplem el Déu de la vida també en els ambients urbans.
- b) Les ciutats són llocs de llibertat i d'oportunitat, en elles les persones poden conèixer persones, interactuar i conviure. Es poden experimentar vincles de fraternitat, solidaritat i universalitat. En elles l'ésser humà està cridat a anar cap a la trobada amb l'altre, a conviure amb el diferent, a acceptar-lo i a ser acceptat per ell.» (A 514)

(De la ponència del Dr. Carlos María Galli, de Buenos Aires, en el Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats)

SER PADRES

Por favor, que quede el respeto

Cuando un matrimonio ha llegado a un punto de confrontación, me gustaría hacer una importante advertencia a las parejas en litigio. Si las dos muletas que aguantan un matrimonio son el amor y el respeto, cuando se esfuma el amor, por favor, que quede el respeto. Porque, cuando se falta al respeto, cuando se descalifican el uno al otro y reparten por doquier improperios e insultos..., luego recomponer una *entente* mínimamente cordial entre los ex cónyuges, es prácticamente imposible.

Incluso recuerdo que, en los inicios de la terapia de pareja, se recomendaba no intervenir terapéuticamente en estas parejas hasta que las turbulentas aguas se remansan, ya que las prescripciones que se les puedan hacer en las sesiones de terapia tienen mínima o nula eficacia durante este período conflictivo (de dos años aproximadamente). Ahora ya no somos tan escrupulosos y no esperamos que se calme la turbulencia relacional para intervenir.

Las parejas en conflicto no tienen porque apañárselas por sí mismas y sacarse ellas solitas las castañas del fuego. A veces no pueden, por más que lo intenten. Y en la mayoría de los casos es aconsejable una visión objetiva, independiente, que esté por fuera de la subjetividad que embarga a los miembros de la que ya ahora es una ex pareja.

La intervención de un profesional cercano a la familia (psicólogo, pediatra, religioso, pedagogo, mediador) es especialmente oportuna cuando el hijo se ha convertido en cabeza de turco de las desavenencias matrimoniales.

Dr. Paulino Castells

(Creer con padres separados, Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Bendición de la larga vida

Días atrás, dentro de unas actividades programadas para ancianos, en un ambiente de ternura y comprensión, a una señora enferma de Alzheimer se le pidió: «Escriba una frase, algo que le guste». Primero, parecía no poder; de repente cambió y escribió contenta: «Soy una persona —es una profunda verdad. La vida de toda persona, desde su concepción a su muerte natural, es un don de Dios.»

En diversas ocasiones, el papa Francisco ha hablado de la ancianidad. A la Academia Pontificia para la Vida les decía: «Una sociedad es verdaderamente acogedora de la vida cuando reconoce que esta es valiosa también en la ancianidad, en la discapacidad, en la enfermedad grave e, incluso, cuando se está extinguiendo; cuando enseña que la llamada a la realización humana no excluye el sufrimiento; más aún, cuando se enseña a ver en la persona enferma un don para toda la comunidad, una presencia que llama a la solidaridad y a la responsabilidad.»

Aún hay más. Los ancianos no son sólo objeto de atención y cuidados, sino que también son sujetos de una nueva perspectiva de vida. «Un pueblo tiene futuro si va adelante con los dos puntos: con los jóvenes, con la fuerza, porque lo llevan adelante; y con los ancianos, porque ellos son los que aportan la sabiduría de la vida.»

A los mayores les dijo: «Abran la boca y enséñennos; transmítannos la sabiduría de los pueblos, no claudiquen en el esfuerzo de ser la reserva cultural de nuestro pueblo.»

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

29. □ **Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [Dn 7,9-10.13-14 (o bé: Ap 12,7-12a) / SI 137 / Jn 1,47-51]. Sants arcàngels Miquel (patró dels radiòlegs i els radioterapeutes), Gabriel (patró de la radio-difusió i les telecomunicacions) i Rafael (o Rafel, patró dels emigrants); sant Fratern, bisbe.
30. □ **Dimarts** [Jb 3,1-3.11-17.20-23 / SI 87 / Lc 9,51-56]. Sant Jeroni, prev. i doctor de l'Església, dàlmata, mort a Betlem (420), patró dels llibrers, biblistes i traductors; santa Sofia, viuda.
1. □ **Dimecres** [Jb 9,1-12.14-16 / SI 87 / Lc 9,57-62]. Sta. Teresa de l'Infant Jesús (1873-1897), vg. carmelitana a Lisieux, patrona de les missions.
2. □ **Dijous** [Jb 19,21-27a / SI 26 / Mt 18,1-5.10]. Sants Àngels de la Guarda; Mare de Déu de l'Acadèmia (1862), patrona de la ciutat de Lleida (1946); sant Sadurní, ermità, a Sòria; beat Berenguer de Peralta, bisbe electe de Lleida.
3. ■ **Divendres** [Jb 38,1.12-21;39,33-35 / SI 138 / Lc 10,13-16]. Sant Francesc de Borja (Gandia 1510 - Roma 1572), prev. jesuïta; sant Gerard o Grau, abat; santa Maria-Josepa Rosselló, fund.
4. □ **Dissabte** [Jb 42,1-3.5-6.12-16 / SI 118 / Lc 10,17-24]. Sant Francesc d'Assís (1182-1226), iniciador del franciscanisme (OFM...), defensor dels llocs sants i patró dels ecologistes i els veterinaris; sant Petroni, bisbe; santa Àurea, vg.
5. ■ † **Diumenge vinent**, XXVII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Is 5,1-7 / SI 79 / Fl 4,6-9 / Mt 21,33-43]. Sant Froilà, bisbe de Lleó; santa Faustina Kowalska, vg. polonesa, apòstol de la Divina Misericòrdia.

DIUMENGE XXVI DE DURANT L'ANY

▶ Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 18,25-28)

El Senyor diu: «Vosaltres penseu: No va ben encaminada la manera d'obrar del Senyor. Poble d'Israel, escolta bé això que et dic: ¿No és la vostra manera d'obrar i no la meva, la que va desencaminada? Si el just deixa d'obrar el bé, comet el mal i mor, morirà per culpa seva. Però si el pecador es converteix, deixa de fer el mal i obra amb justícia i bondat, salvarà la seva vida. Només que reconegui el mal que havia fet i es converteixi, viurà i se salvarà de la mort.»

▶ Salm responsorial (24)

R. *Recordeu-vos, Senyor, de la vostra pietat.*

Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes, / que aprengui els vostres camins. / Encamineu-me en la vostra veritat, instruïu-me, / perquè vós sou el Déu que em salveu; / i cada moment espero en vós. R.

Recordeu-vos, Senyor, de la vostra pietat / i de l'amor que heu guardat des de sempre. / No us recordeu dels pecats que he comès de jove, / compadiu-vos de mi, vós que esteu tant. R.

El Senyor, bondados i recte, / ensenya el bon camí als pecadors. / Encamina els humils per sendes de justícia, / els ensenya el seu camí. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 2,1-11)

Germans, per tot el que trobeu en Crist, de fortaleza d'ànima, d'amor que consola, de dons de l'Esperit, d'afecte entranyable i de compassió, us suplico que em doneu plenament el goig de veure-us units per uns mateixos sentiments i per una mateixa estimació dels uns pels altres, unànimes i ben avinguts. No feu res per rivalitat ni per vanaglòria. Mireu els altres amb humilitat i considereu-los superiors a vosaltres mateixos. Que ningú no es guii pels propis interessos, sinó que miri pels altres. Tingueu els mateixos sentiments que heu vist en Jesucrist: ell, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes, i començant de captar-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

▶ Evangelí segons sant Mateu (Mt 21,28-32)

En aquell temps, Jesús digué als grans sacerdots i als notables del poble: «Què us en sembla? Un home que tenia dos fills, va dir al primer: Fill meu, vés a treballar a la vinya, avui. Ell respongué: No hi vull anar. Però després, se'n penedí i hi anà. El pare digué això mateix al segon i aquest li respongué: Hi vaig de seguida, pare. Però no hi anà. Quin d'aquests dos va fer el que el pare volia?». Li responen: «El primer». Jesús els diu: «Us dic amb tota veritat que els publicans i les dones de mala vida us passen al davant cap al Regne de Déu, perquè ha vingut Joan amb la missió d'ensenyar-vos un bon camí, però vosaltres no l'heu cregut, mentre que els publicans i les dones de mala vida sí que l'han cregut. I vosaltres, ni després de veure això, encara no us en penediu ni voleu creure'l.»

▶ Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 18,25-28)

Así dice el Señor: «Comentáis: “No es justo el proceder del Señor.” Escuchad, casa de Israel: ¿es injusto mi proceder?, ¿o no es vuestro proceder el que es injusto? Cuando el justo se aparta de su justicia, comete la maldad y muere, muere por la maldad que cometió. Y cuando el malvado se convierte de la maldad que hizo y practica el derecho y la justicia, él mismo salva su vida. Si recapacita y se convierte de los delitos cometidos, ciertamente vivirá y no morirá.»

▶ Salmo responsorial (24)

R. *Recuerda, Señor, que tu misericordia es eterna.*

Señor, enséñame tus caminos, / instrúyeme en tus sendas: / haz que camine con lealtad; / enséñame, porque tú eres mi Dios y Salvador, / y todo el día te estoy esperando. R.

Recuerda, Señor, que tu ternura / y tu misericordia son eternas; / no te acuerdes de los pecados / ni de las maldades de mi juventud; / acuérdate de mí con misericordia, / por tu bondad, Señor. R.

El Señor es bueno y es recto, / y enseña el camino a los pecadores; / hace caminar a los humildes con rectitud, / enseña su camino a los humildes. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 2,1-11)

Hermanos:

Si queréis darme el consuelo de Cristo y aliviarme con vuestro amor, si nos une el mismo Espíritu y tenéis entrañas compasivas, dadme esta gran alegría: manteneos unánimes y concordes con un mismo amor y un mismo sentir. No obréis por rivalidad ni por ostentación, dejaos guiar por la humildad y considerad siempre superiores a los demás. No os encerréis en vuestros intereses, sino buscad todo el interés de los demás. Tened entre vosotros los sentimientos propios de Cristo Jesús. Él, a pesar de su condición divina, no hizo alarde de su categoría de Dios; al contrario, se despojó de su rango y tomó la condición de esclavo, pasando por uno de tantos. Y así, actuando como un hombre cualquiera, se rebajó hasta someterse incluso a la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo levantó sobre todo y le concedió el «Nombre-sobre-todo-nombre»; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

▶ Evangelio según san Mateo (Mt 21,28-32)

En aquel tiempo, dijo Jesús a los sumos sacerdotes y a los ancianos del pueblo: «¿Qué os parece? Un hombre tenía dos hijos. Se acercó al primero y le dijo: “Hijo, ve hoy a trabajar en la viña.” Él le contestó: “No quiero.” Pero después recapacitó y fue. Se acercó al segundo y le dijo lo mismo. Él le contestó: “Voy, señor.” Pero no fue. ¿Quién de los dos hizo lo que quería el padre?» Contestaron: «El primero.»

Jesús les dijo: «Os aseguro que los publicanos y las prostitutas os llevan la delantera en el camino del reino de Dios. Porque vino Juan a vosotros enseñándoos el camino de la justicia, y no le creísteis; en cambio, los publicanos y prostitutas le creyeron. Y, aun después de ver esto, vosotros no recapacitasteis ni le creísteis.»

El Salvador. Pintura d'El Greco (fragment), Ciutat del Vaticà

COMENTARI

Actituds enfront de Joan Baptista

La paràbola de Mateu que llegim avui és un text escapçat que no ofereix la motivació de fons de l'escena.

La motivació ve de la pregunta per l'autoritat de Jesús arran de la seva actuació en el temple (just abans del text d'avui, Mt 21,23-27). Sense aquesta escena, el text queda orfe de motivació. Encara més, la pregunta per l'autoritat de Jesús en l'evangelí de Mateu, com en Marc, està enllaçada amb la contra-pregunta de Jesús sobre Joan Baptista: «El baptisme de Joan, venia de Déu o dels homes?» (Mt 21,25). Els adversaris no responen a aquesta pregunta. En canvi, la paràbola és la justificació de la dita de Je-

sús sobre Joan Baptista que tenim al final del text d'avui.

La paràbola dels dos fills és pròpia de Mateu. És un ensenyament que acaba amb una pregunta que, fins a un cert punt, ja apunta la resposta: «Quin d'aquests dos va fer el que el pare volia?». La resposta és: evidentment, el primer. Aquesta conclusió enllaça per dins amb ensenyaments que ja hem trobat a Mateu: la importància de fer bones obres que està molt per damunt de les paraules. L'important no és el que es diu sinó el que es fa. No n'hi ha prou amb dir «Senyor, Senyor», cal fer la voluntat del Pare del cel (cf. 7,21-22).

El paràgraf conclusiu del text d'avui dona resposta a la pregunta sobre Joan Baptista: «Joan ha

vingut en el camí de la justícia» (Mt 21,32; cf. «convé que complim tota justícia» 3,15). Però les autoritats (els grans sacerdots i els notables del poble, interlocutors de la pregunta sobre l'autoritat de Jesús, 21,23) no l'han cregut ni s'han penedit. En canvi, els recaptadors de contribucions i les prostitutes, que semblava que no li farien cas, l'han acollit. Per això són el fill que ha fet la voluntat del pare. Així es pot entendre que l'aplicació de la paràbola és un ensenyament sobre l'actitud davant Joan Baptista. Però cal tenir present la contra-pregunta de Jesús sobre Joan Baptista que no tenim en el text d'avui. Amb aquest aclariment, l'ensenyament de Jesús és coherent amb el context.

Estiu de música al monestir de Les Franqueses

El monestir ciscercenc de Santa Maria de les Franqueses i l'església de Sant Domènec han acollit a l'estiu, els mesos de juny i juliol i per tercer any consecutiu un cicle de música i poesia que ha tingut una gran acollida. Aquest ha estat l'any de la consolidació, acollint concerts de molt divers signe. Els organitzadors, el col·lectiu BADA-PAS, gent entusiasta de les arts i enamorats del país i la seva cultura, han valorat molt bé l'experiència, que retornarà l'any vinent.

Els mons religiosos i el seu anàlisi en les jornades d'història a les Avellanes

Les cinquenes jornades d'història al Monestir de les Avellanes es van dur a terme enguany parlant de la relació entre les tres religions monoteistes. Es va fer sota el títol «Mons religiosos a l'edat mitjana: jueus, cristians, musulmans». Es va celebrar el mes de juliol, i va coincidir amb un sopar medieval a l'antic refectori del monestir i un concert al claustre.

Festival Internacional d'Orgue a Sant Esteve d'Andorra la Vella

La combinació de la música d'orgue, interpretada per Juan de la Rubia, i la projecció de la pel·lícula *Faust* de F.W. Murnau, de 1926, que es va dur a terme a l'església de Sant Esteve d'Andorra la Vella, va ser un dels concerts amb més entrada del XV Festival Internacional d'Orgue del Principat d'Andorra, que es va celebrar durant el mes d'agost. També es van celebrar concerts a Escaldes-Engordany i a La Massana, amb repertoris barrocs i romàntics, renaixentistes i de la gran tradició operística italiana i alemanya. L'entrada era lliure i la col·lecta es va fer a benefici de diverses ONG del Principat.

Joia i emoció en la Missa d'Acció de Gràcies pel títol de Basílica a Meritxell

El Principat d'Andorra va celebrar la Missa solemne d'Acció de Gràcies per la concessió al Santuari del títol i dignitat de Basílica Menor, per part del Papa Francesc, coincidint amb la Diada de Meritxell. A l'Eucaristia van assistir-hi totes les autoritats del Principat.

La missa va començar a les onze del matí, presidida pel Cardenal Mons. Antonio Cañizares, Prefecte de la *Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments*, i concelebrada per Mons. Joan-Enric Vives, Arquebisbe-Bisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, i els sacerdots de les Valls, que van ser més d'una vintena. La processó d'entrada al temple mostrava el tintina-

El Cardenal, Mons. Antonio Cañizares, que va presidir la missa, va pronunciar l'homília en català i castellà. Manifestà la seva gran alegria i goig de poder celebrar amb el poble andorrà la festivitat de la seva patrona, la Mare de Déu de Meritxell. Així com també de ser ell l'encarregat de lliurar el títol de Basílica Menor en nom del Papa Francesc. Un títol que expressa —va dir— la comunió del poble andorrà amb el Papa que queda enfortida i renovada per sempre.

Al final de la celebració el Cardenal Antonio Cañizares, també va manifestar el seu agraïment a Déu per la devoció a la Mare de Déu que té i ha mostrat el poble andorrà que va om-

cle, símbol pontifici distintiu de la basílica. El tintinacle de Meritxell és de fusta de cirerer, representa la corona de la Mare de Déu amb dotze estrelles i ha estat realitzat per artesans d'Andorra. És un element d'honor que vol mostrar la unitat de l'Església amb el Sant Pare. L'altre element distintiu, el conopeu, que fa referència a la persona del papa i indica que el lloc en que s'ubica és casa seva s'havia instal·lat a la vora de la Mare de Déu de Meritxell. L'Arquebisbe-Bisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, va fer un agraïment per la «càlida acollida a la petició dels andorrans perquè ens fos concedit aquest gran do» a Mons. Cañizares, i va recordar que «som un poble amb arrels que s'endinsen en els segles de la història, i que volem afaïçonat per les nostres antigues i sempre noves tradicions religioses i socials». En començar la Missa d'Acció de Gràcies, el Secretari General, Mn. David Codina, va llegir el Decret que dóna el títol de Basílica Menor al Santuari.

Un cop llegit el decret, el Cardenal Antonio Cañizares, l'Arquebisbe i Copríncep d'Andorra, Joan-Enric Vives; el Cap de Govern d'Andorra, Antoni Martí; el Síndic General, Vicenç Mateu; el Cònsol Major de Canillo, Josep Mandicó, acompanyats per l'Arxiprest de les Valls, Mn. Ramon Sàrries; pel Rector de Canillo, Mn. Ramon Rossell, i pel mestre de cerimònies, Mn. Xavier Parés, van descobrir la placa commemorativa en memòria de la Diada.

plir a vessar l'església del Santuari de Meritxell en aquella celebració i en les anteriors de l'albada i dels joves. També va tenir unes paraules de felicitació pel Rector de la parròquia Mn. Ramon Rossell, per la cura que té de la Mare de Déu i el temple.

La cerimònia va ser solemnitzada pel Cor dels Petits Cantors d'Andorra, dirigits per Caterine Métayer.

L'Arquebisbe d'Urgell va fer la petició de Basílica Menor el 25 d'abril d'enguany al Sant Pare, d'acord amb les autoritats andorranes, i aquest va fer la concessió amb data del 13 de maig de 2014, quan s'esqueien exactament els 100 anys de la declaració pontificia de la Mare de Déu de Meritxell com a Patrona principal de les Valls d'Andorra, en temps de Sant Pius X.

La Basílica de Nostra Senyora de Meritxell tindrà gràcies pontificies. Això vol dir que els visitants poden obtenir indulgència plenària en ocasions especials, vinculades amb el dia de l'aniversari de la dedicació de la mateixa basílica, el dia de la titular principal o d'altres.

Meritxell té un significat molt especial per a la ciutadania del Principat, i per a molts és a dia d'avui, la seu de la religiositat andorrana. La fe i devoció del poble andorrà fa de Meritxell el cor espiritual del país.

Trobada de matrimonis a Bolvir

Per dotzè any consecutiu es va celebrar el dia 18 d'agost la trobada de matrimonis amb el Sr. Arquebisbe Mons. Joan-Enric Vives al Santuari de la Mare de Déu del Remei de Bolvir (Cerdanya). Enguany els assistents foren uns 125. A un quart de nou del vespre se celebrà l'Eucaristia a l'ermita de la Mare de Déu del Remei i a continuació tingué lloc el sopar i el diàleg obert amb el Sr. Arquebisbe al Centre Social d'All. La Missa fou presidida pel Sr. Arquebisbe i concelebrada pel Vicari General, Mn. Ignasi Navarri, rector del Santuari, per Mn. David Codina, Secretari General i Mn. Cinto Busquet Subdelegat de la Delegació diocesana per a la Família i la Vida.

A la seva homília, el Sr. Arquebisbe, tot glossant les lectures proclamades de la Paraula de Déu del dilluns de la XX Setmana del temps ordinari animà els matrimonis i a partir de l'Evangeli del jove ric, animà a creure de veritat que l'Únic Bo és el Senyor i a preguntar-nos amb tota sinceritat allò que ens cal fer per obtenir la Vida eterna.

Després de l'Eucaristia, al Centre Social d'All, tingué lloc un sopar de germanor amb un llarg espai de diàleg on l'Arquebisbe tingué un record i pregària per Mn. Francesc Balsells que fou l'impulsor d'aquesta bonica iniciativa a la Cerdanya.

Per a iniciar el diàleg obert, Mons. Vives reprengué breument el tema que havia encetat en la seva homília sobre els nostres «signes dels temps».

En el torn de preguntes i de diàleg, el Sr. Arquebisbe respongué totes les preguntes que els matrimonis li formularen lliurement sobre diversos temes (la celebració del Sínode sobre els desafiaments pastorals de la Família en el context de l'Evangelització, la problemàtica familiar avui: la transmissió de la Fe als fills, la fidelitat al compromís matrimonial, les parelles de fet, les parelles del mateix sexe; la política avui, la relació Catalunya i Espanya, entre d'altres).

També enguany s'ha celebrat l'endemà dia 19, la cinquena trobada amb els fills d'aquests matrimonis i altres joves (estudiants de batxillerat i universitaris).

Un centenar de joves han assistit a la Missa presidida pel Sr. Arquebisbe i concelebrada per Mn. Ignasi Navarri i Mn. Cinto Busquet. a l'ermita de la Mare de Déu del Remei. En la seva homília comentant també les lectures del dia, el Sr. Arquebisbe ha exhortat els joves a tenir posada en el Senyor la seva confiança.